

erkjender, at man i alt Fald ikke for Diebliffet kan oversee, hvorledes Forholdene ville stille sig til den Tid, da der virkelig kan blive Spørgsmaal om i nogen stor Udstrækning at gjøre Brug deraf. Den Hovedbetænkelse imidlertid, som Udvalget har havt mod Opstillingen af Skattnormen, seet fra dette Synspunkt, det er Skattnormens egen Bestaffenhed, deels med Hensyn til den Fordeling, som er foreslaaet af det samlede Skattebeløb mellem Kjøbstads- og Landdistricterne efter deres Befolkning, og deels med Hensyn til Opstillingen af en Skatteeenhed for Harkorn og Tiende. Hvad det Første angaaer, da kan jeg ikke nægte, at det forekommer mig, at den høitærede Finantsministers Bemærkning ikke i denne Henseende var træffende eller i al Fald ikke afgjørende; thi han holdt sig nærmest til, at man allerede i vor tidligere Bestatningslovgivning havde benyttet Folkemængden som et Princip for Fordelingen af Skatterne mellem de forskjellige Kjøbstæder indbyrdes, og gjorde i denne Henseende opmærksom paa, at det ikke var let at finde nogen anden Fordelings-Grundsætning, og at navnlig den, som var bragt i Forslag ved Loven om Krigsskatten og ved nærværende Udkast, nemlig at tage Hensyn til Bygningsassurancen, ikke giver noget synderligt mere tilfredsstillende Resultat. Jeg maa imidlertid gjøre opmærksom paa, at her ved denne Deel af Spørgsmaalet ikke er Tale om Fordelingen af et vist Skattebeløb mellem Kjøbstæderne indbyrdes; men der er Tale om Fordelingen af et Skattebeløb mellem Kjøbstads- og Landdistricterne, og at ganske andre Betragtninger gjøre sig gjældende med Hensyn til denne Deel af Spørgsmaalet, end naar der alene er Tale om saadanne Dele som Kjøbstæderne indbyrdes, der, i hvor forskjellige de i og for sig kunne være, dog have et saadant Slægtskab med hinanden, at de maae formodes idetmindste indtil en vis Grad at bestyde Skatteevne i Forhold til deres Befolkning, hvorimod dette ingenlunde kan siges at være Tilfældet, naar man sammenligner i deres Væsen saa ueensartede Dele, som Kjøbstads- og Landdistricterne indbyrdes mellem hinanden. Imidlertid benægtede dog ingenlunde den høitærede Finantsminister, at denne Maalestok i og for sig ikke var meget ønskelig og god,

og, forsaavidt som jeg opfattede ham, forsvarede han den kun i denne Henseende, forsaavidt man ikke let finder noget Andet at sætte istedetfor; men, naar dette er indrømmet, saa forekommer det mig ogsaa, at netop Udvalgets Hovedbetænkelse er indrømmet, idet man da har tilstaaet, at det er et i og for sig ikke godt Fordelingsprincip, som man ikke skal benytte, uden naar der er en væsentlig Nødvendighed for at bruge det, og det er netop det, som Udvalget er gaaet ud fra, at man ikke skulde opstille en Skattnorm, bygget paa et saadant i og for sig ikke godt Princip, forinden der viser sig en uafviselig Nødvendighed for virkelig at benytte det, og at man navnlig ikke skulde opstille det paa en Tid, da man ikke kan vide, hvilke Betragtninger der kunde gjøre sig gjældende til det Tidspunkt, da der bliver Tale om virkelig at bruge denne Maalestok, og forinden det viser sig, at man ikke kan finde nogen bedre, i hvilken Henseende vi netop have henpeget paa den anden Reguleringsmaade, som under Forhandlingerne i denne Forsamling allerede oftere er kommen under Dmtale, nemlig en Formues- og Indkomsskat. Med Hensyn til denne, da indrømmede den høitærede Finantsminister, at det var aldeles nødvendigt, at have en saadan ved Siden af andre Skatter, og, naar en saadan Nødvendighed er indrømmet — og det endog i temmelig stærkt Udtryk —, saa forekommer det mig, at de Grunde, som kunde tale for, ved Siden deraf at bevare en anden Skattnorm, der i og for sig ikke erkjendes for god, og det, forinden man har seet, hvorledes Forslaget til Indkomsskatten stiller sig, ganske tabe deres Vægt. Med Hensyn til den anden Deel af det, den høitærede Finantsminister anførte, nemlig det, der skulde tale for at indføre en saadan ny Skatte-Genhed, da forekommer det mig, idetmindste saavidt jeg kunde opfatte ham, at hans Forsvar herfor reducerede sig til den praktiske Nytte, som der skulde skyde deraf. Med Hensyn hertil henviste den høitærede Finantsminister væsentligt til Anskuelse, der skulle være udtalte af Mænd, der ere meget nøie bekendte med det directe Skattevæsen, og han sigtede deels til saadanne Mænd, som staa udenfor Forsamlingen, og deels til et æret Medlem af selve Udvalget, som netop har Ind-